

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ A ROMÂNIEI

DOMNULE PREȘEDINTE,

În conformitate cu prevederile art. 146 lit. a) din Constituția României și art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale a României, republicată, cu modificările și completările ulterioare, deputații menționați în anexa atașată formulăm prezenta

SESIZARE DE NECONSTITUȚIONALITATE

a **Legii privind Codul administrativ al României** (PL-x nr. 369/2018), pe care o considerăm neconformă cu o serie de prevederi din Constituția României, pentru motivele expuse în continuare.

---

1. ART. 3 CONTRAVINE ART. 121 ALIN. (1) ȘI ART. 122 ALIN. (1) DIN CONSTITUȚIE

Constituția prevede, la art. 121 alin. (1), că *„Autoritățile administrației publice, prin care se realizează autonomia locală în comune și în orașe, sunt consiliile locale alese și primarii aleși, în condițiile legii”*, în timp ce la art. 122 alin. (1) prevede că *„Consiliul județean este autoritatea administrației publice pentru coordonarea activității consiliilor comunale și orășenești, în vederea realizării serviciilor publice de interes județean”*. Din coroborarea celor două alineate constituționale, rezultă că autoritățile administrației publice sunt primarii, consiliile locale și consiliile județene.

Ca o confirmare a acestei concluzii, învederăm că Legea administrației publice locale nr. 215/2001, actul normativ prin care textele constituționale anterior citate au fost transpuse la nivelul legislației primare, prevede la art. 23 alin. (1) că *„Autoritățile administrației publice prin care se realizează autonomia locală în comune, orașe și municipii sunt consiliile*

locale, comunale, orășenești și municipale, ca autorități deliberative, și primarii, ca autorități executive”, iar la art. 24 alin. (1) prevede că „În fiecare județ se constituie un consiliu județean, ca autoritate a administrației publice locale, pentru coordonarea activității consiliilor comunale, orășenești și municipale, în vederea realizării serviciilor publice de interes județean”.

Cu toate acestea, potrivit art. 3 din Legea privind Codul Administrativ al României, „Autoritățile administrației publice locale sunt: consiliile locale, primarii, consiliile județene și președinții consiliilor județene”. Așadar, pe lângă cele trei autorități ale administrației publice locale prevăzute în mod expres și limitativ de Constituție, prin textul criticat acest statut este conferit inclusiv președinților consiliilor județene, în mod individual.

Subliniem că funcția de președinte al consiliului județean nu este consacrată prin Legea fundamentală, ci numai prin legislația primară, Legea administrației publice locale nr. 215/2001 prevăzând că președintele consiliului județean este un organ executiv care reprezintă județul în justiție, convoacă consiliul județean la ședințe, semnează hotărârile adoptate, asigură la nivelul județului aplicarea și respectarea Constituției, a legilor, a ordonanțelor și hotărârilor Guvernului, a celorlalte acte normative, precum și a ordinii publice, verifică legalitatea actelor administrative ale consiliului județean, ale consiliilor locale și ale primarilor, conduce aparatul de specialitate al consiliului județean, emite dispoziții cu caracter individual sau normativ, întocmește proiectul bugetului județului și contul de încheiere a exercițiului bugetar, etc..

În aceste condiții, considerăm că atribuțiile pe care Legea administrației publice locale nr. 215/2001 le conferă președintelui consiliului județean se subsumează atribuțiilor consiliului județean în ansamblul său, ca autoritate a administrației publice recunoscută prin Constituție, motiv pentru care acordarea pe cale legală a unui asemenea statut în beneficiul președintelui consiliului județean, în mod individual, reprezintă o adăugare nepermisă în raport cu prevederile Legii fundamentale.

2. ART. 210 CONTRAVINE ART. 16 ALIN. (1), ART. 138 ALIN. (5) ȘI ART. 147 ALIN. (4) DIN CONSTITUȚIE

Potrivit art. 16 alin. (1) din Constituție, „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*” Prin conținutul său, acest alineat se corelează cu art. 4 alin. (2) din Legea fundamentală, care determină criteriile nediscriminării, acestea fiind rasa, naționalitatea, originea etnică, limba, religia, sexul, opinia, apartenența politică, averea sau originea socială.

Egalitatea este un principiu constituțional complex, care nu se mai definește numai prin raportare la noțiunea opusă de discriminare, ci și prin raportare la noțiunea complementară de diferență, sens în care nu mai este sinonim cu uniformitatea, ci se apropie mai degrabă de proporționalitate. Așadar, egalitatea în fața legii și a autorităților publice nu presupune o uniformizare, în sensul de a aplica tuturor cetățenilor același regim juridic, indiferent de situația naturală sau socio-profesională a acestora. Dimpotrivă, numai situațiilor egale trebuie să le corespundă un tratament juridic egal, în timp ce situațiilor diferite trebuie să le corespundă un tratament juridic diferit.

Jurisprudența Curții Constituționale a prezentat o evoluție în acest sens, pornind de la a admite ca situațiile diferite să fie tratate diferit, până la a recunoaște noi principii constituționale, respectiv dreptul la diferență. Astfel, instanța de contencios constituțional a admis că pot exista situații care să permită anumite particularități, dar a subliniat că nu orice asemenea caz justifică o diferență de tratament juridic, mai ales în situația în care un tratament juridic diferit ar reprezenta o discriminare.

Necesitatea adecvării tratamentului juridic la situația obiectivă, care reprezintă o aplicare a principiului proporționalității, a fost enunțată cu valoare de principiu de către Curtea Constituțională, care prin Decizia nr. 1/1994 a reținut următoarele: “*Principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea el nu exclude ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice.*”

Pornind de la necesitatea diferențierii tratamentului juridic pentru situații diferite, Curtea Constituțională a statuat în mod constant că o măsură de protecție aplicată unor anumite categorii sociale sau profesionale, aflate în situații speciale, nu are semnificația unui

privilegiu, ci dimpotrivă, contribuie tocmai la asigurarea egalității cetățenilor. Semnificativă în acest sens este Decizia nr. 104/1995, prin care s-a reținut că *“O măsură de protecție nu poate avea semnificația nici a unui privilegiu, nici a unei discriminări, ea fiind destinată tocmai asigurării, în anumite situații specifice, a egalității cetățenilor care ar fi afectată în lipsa ei.”*

Pornind de la jurisprudența Curții Constituționale, concluzionăm că legiuitorul poate să instituie măsuri derogatorii de la reglementările comune numai cu respectarea cumulativă a următoarelor condiții: (i) să existe situații diferite; (ii) să existe o justificare rațională și obiectivă; (iii) tratamentul juridic diferit să nu creeze o disproporție evidentă între diferitele categorii de persoane; (iv) măsurile să nu fie discriminatorii.

Pe lângă cazurile în care a constatat respectarea principiilor egalității și proporționalității, au existat și situații când Curtea Constituțională a stabilit că diferența de tratament juridic nu are o justificare rațională și obiectivă, fapt ce are drept consecință un tratament disproporționat și discriminatoriu între persoane aflate în aceeași situație.

Astfel, învederăm că Parlamentul a mai adoptat două legi conținând dispoziții cvasi-identice cu cele ale art. 210 din Legea privind Codul Administrativ al României, care urmau a completa Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, dar ambele au fost declarate neconstituționale pentru încălcarea mai multor prevederi și principii din Legea fundamentală.

Prin Decizia nr. 22/2016, referindu-se la categoriile socio-profesionale îndreptățite să beneficieze de pensii speciale, Curtea Constituțională a reținut că *„statutul juridic al aleșilor locali nu poate fi comparat cu cel al magistraților, care, în considerarea activității lor profesionale, beneficiază de pensie de serviciu. De principiu, pensiile de serviciu se acordă unor categorii socio-profesionale supuse unui statut special, respectiv persoanelor care în virtutea profesiei, meseriei, ocupației sau calificării își formează o carieră profesională în acel domeniu de activitate și sunt nevoite să se supună unor exigențe inerente carierei profesionale asumate atât pe plan profesional, cât și personal. Or, nu se poate susține că o persoană care deține calitatea de ales local își formează o carieră profesională în această funcție; așadar, aleșii locali nu reprezintă o categorie socio-profesională care să urmărească dezvoltarea unei cariere ca ales local, ci ei sunt aleși în cadrul unității administrativ-teritoriale respective pentru a gestiona problemele comunității locale.*

Alegerea este o opțiune a electoratului, și nu a persoanei care candidează, ceea ce înseamnă că alegerea nu ține de resortul subiectiv al acesteia din urmă. Or, o carieră profesională se formează și se dezvoltă distinct de alegerile pe care le face corpul electoral de la un moment dat.”

În ceea ce privește încălcarea principiului egalității cetățenilor în fața legii, Curtea Constituțională a constatat că *„prin acordarea acestei indemnizații numai unor aleși locali (primari, viceprimari, președinți și vicepreședinți ai consiliilor județene), legiuitorul a încălcat art. 16 alin. (1) din Constituție, stabilind un tratament juridic diferențiat în cadrul aceleiași subcategorii juridice. (...) aleșii locali, indiferent de faptul că sunt aleși prin scrutin de listă sau uninominal, se află în aceeași situație juridică, astfel încât acordarea, în mod selectiv, a unei indemnizații pentru limită de vârstă persoanelor care au deținut anumite calități în cadrul categoriei aleșilor locali echivalează cu instituirea unui tratament juridic diferențiat/inegal pentru situații de drept identice/analoge în condițiile în care dobândirea calității de ales local are loc prin vot universal, egal, direct, secret și liber exprimat de către cetățenii cu drept de vot din unitatea administrativ-teritorială în care urmează să își exercite mandatul, potrivit legii. Nu se poate accepta faptul că diferența de tratament juridic este justificată în mod obiectiv și rațional prin natura atribuțiilor îndeplinite de acestea față de aleșii locali cărora nu li s-a acordat o atare indemnizație, întrucât această indemnizație se acordă, astfel cum transpare din legea supusă controlului de constituționalitate, în considerarea calității de ales local, fără a se avea în vedere natura concretă a atribuțiilor exercitate. De aceea, nu are importanță nici faptul că unele dintre persoanele beneficiare au deținut calitatea de primar sau președinte de consiliu județean, autorități executive ale unității administrativ-teritoriale corespunzătoare. În consecință, în măsura în care opțiunea legiuitorului a fost aceea de a acorda astfel de indemnizații în considerarea exercitării unui mandat de ales local, Curtea reține că acesta nu are îndrituirea constituțională să stabilească o inegalitate de tratament juridic în cadrul aceleiași subcategorii, în speță, cea a aleșilor locali, pe alte criterii decât cel al alegerii.”*

Prin raportare la considerentele reproduse mai sus, apreciem că prevederile normative criticate, prin care se acordă pensii speciale în beneficiul persoanelor fizice care au exercitat funcțiile de primar, viceprimar, președinte de consiliu județean și vicepreședinte de consiliu județean, începând din anul 1992, contravin art. 16 alin. (1) din Constituție care consacră principiul egalității cetățenilor în fața legii.

În acest sens, subliniem că persoanele care ar urma să beneficieze de pensiile speciale nu fac parte dintr-o categorie socio-profesională vulnerabilă sau defavorizată, astfel încât să se poată considera că acordarea unor venituri suplimentare, prin derogare de la principiul contributivității la bugetul asigurărilor sociale de stat, ar putea avea ca scop sau ca efect compensarea unor neajunsuri discriminatorii și restabilirea egalității între acești cetățeni și restul societății.

Cu toate că funcțiile menționate mai sus presupun asumarea anumitor responsabilități și luarea unor decizii la nivelul administrației publice locale, acestea sunt remunerate în mod corespunzător și nu fac parte din categoria profesiilor de natură să afecteze integritatea fizică și/sau psihică ori să pună în pericol viața personalului, precum cele de militar, polițist, jandarm, miner, etc., și nici din categoria profesiilor pentru exercitarea cărora legea impune anumite restricții, precum cele de judecător și procuror, astfel încât pensia specială să reprezinte o remunerație suplimentară justificată de riscurile pe care beneficiarii și le-au asumat, de degradarea stării de sănătate pe care beneficiarii, mai mult sau mai puțin, o resimt ca urmare a exercitării funcției sau profesiei, ori de interdicțiile legale pe care beneficiarii și le-au asumat.

În condițiile în care situația acestor persoane nu este diferită în comparație cu situația celorlalți cetățeni, sau cel puțin nu într-un mod care să-i plaseze pe cei dintâi într-o situație de inferioritate injustă în raport cu cei din urmă, măsura acordării unor pensii speciale este vădit lipsită de temeiuri raționale și obiective, iar consecința adoptării acesteia ar fi instituirea unui privilegiu incompatibil cu principiul constituțional al egalității.

Pe de altă parte, prin încercarea de a reintroduce în legislație, cu ocazia adoptării Legii privind Codul Administrativ al României, a unor dispoziții cvasi-identice cu cele declarate neconstituționale în două rânduri, Parlamentul a încălcat inclusiv art. 147 alin. (4) din Constituție, conform căruia „*De la data publicării, deciziile* (n.r. ale Curții Constituționale) *sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor*”.

În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că adoptarea de către legiuitor a unor norme contrare celor hotărâte într-o decizie a Curții Constituționale, prin care se tinde la păstrarea soluțiilor legislative afectate de vicii de neconstituționalitate, încalcă Legea

fundamentală. Or, într-un stat de drept, astfel cum este proclamată România în art. 1 alin. (3) din Constituție, autoritățile publice nu se bucură de nicio autonomie în raport cu dreptul, Constituția stabilind în art. 16 alin. (2) că nimeni nu este mai presus de lege, iar în art. 1 alin. (5) că respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.

De asemenea, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a subliniat importanța principiului constituțional general al comportamentului loial și a stabilit că revine, în principal, autorităților publice sarcina de a-l aplica și respecta în raport cu valorile și principiile Constituției, inclusiv față de principiul consacrat de art. 147 alin. (4) din Constituție referitor la caracterul general obligatoriu al deciziilor instanței constituționale.

Prin încălcarea efectelor *erga omnes* ale deciziei de constatare a neconstituționalității, legiuitorul procedează într-un mod contrar comportamentului constituțional loial de care acesta trebuie să dea dovadă față de instanța constituțională și față de jurisprudența acesteia. Întrucât respectarea jurisprudenței Curții Constituționale constituie una dintre valorile care caracterizează statul de drept, obligațiile constituționale care rezultă din jurisprudența instanței constituționale circumscriu cadrul activității legislative viitoare; or, prin adoptarea unei soluții legislative similare cu cea constatată, în precedent, ca fiind contrară dispozițiilor Constituției, legiuitorul acționează *ultra vires*, încălcându-și obligația constituțională rezultată din art. 147 alin. (4).

Suplimentar față de motivele prezentate, art. 210 din Legea privind Codul Administrativ al României este criticabil și din perspectiva celor constatate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 581/2016, respectiv nereglementarea modului de calcul a mandatelor cu tipologie diferită, neprecizarea naturii juridice a indemnizației pentru limită de vârstă coroborată cu deplasarea implicită a acesteia spre o pensie de serviciu, precum și stabilirea unor cheltuieli bugetare fără indicarea unei surse de finanțare reale, motive care constituie încălcări ale art. 1 alin. (5) și art. 138 alin. (5) din Constituție.

3. ART. 250, ART. 251 ALIN. (5) ȘI ART. 396 CONTRAVIN ART. 148 ALIN. (2) ȘI (4) ȘI ART. 16 ALIN. (1) DIN CONSTITUȚIE

Conform art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție, “*Ca urmare a aderării, prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelalte reglementări comunitare cu*

caracter obligatoriu, au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne, cu respectarea prevederilor actului de aderare. (...) Parlamentul, Președintele României, Guvernul și autoritatea judecătorească garantează aducerea la îndeplinire a obligațiilor rezultate din actul aderării și din prevederile alineatului (2).”

Aceste prevederi, incluse cu ocazia revizuirii Constituției în anul 2003, reprezintă garanții de ordin instituțional pentru îndeplinirea obligațiilor asumate prin actul de aderare, care limitează în mod implicit suveranitatea națională. În esență, obligațiile respective se referă la participarea efectivă și activă a României la integrarea europeană, la construcția sa instituțională și juridică, precum și la asumarea conștientă și deplină a obligațiilor ce rezultă din întreaga ordine normativă europeană. Toate cele trei puteri ale statului sunt ținute să contribuie, în limita competențelor ce le sunt atribuite prin Constituție, la eficiența respectare și punere în aplicare a sistemului normativ european.

Anterior aderării, din necesitatea alinierii într-un termen cât mai scurt a României la standardele administrative existente în Uniunea Europeană, sens în care se impuneau, printre altele, profesionalizarea și asigurarea imparțialității serviciului public, Legea nr. 188/1999 privind statutul funcționarilor publici a fost modificată prin Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, act normativ care a fost adoptat prin asumarea răspunderii guvernului.

Una dintre schimbările produse atunci a fost transformarea prefecților și subprefecților din oameni politici în înalți funcționari publici, statut pe care l-au mai avut și în prima jumătate a secolului al XX-lea, astfel încât se poate considera că s-a revenit la tradiție și s-a valorificat o experiență care s-a dovedit benefică în alte state europene, precum Franța. În acest mod, au fost implementate recomandările primite de România din partea Uniunii Europene și a Organizației pentru Cooperare Economică și Dezvoltare (“OECD”), prin intermediul inițiativei Suport pentru Îmbunătățirea Managementului și Guvernării în Țările din Europa Centrală și de Est (“SIGMA”), finanțată prin Programul Phare.

Cu toate că nu există un *acquis* comunitar pentru standardele fixate unei guvernări de sistem orizontal sau pentru administrația publică, în timp s-au stabilit o serie de elemente cheie ale unei bune guvernări în statele democratice, printre care se numără și principiile

legale specifice ale previzibilității, eficienței, imparțialității și transparenței, precum și ale competenței tehnice și manageriale, capacității organizaționale și participării cetățenilor. În ultimii ani, aceste principii au fost definite și redefinite prin jurisprudența instanțelor judecătorești naționale și a Curții Europene de Justiție, astfel că în prezent acestea alcătuiesc condițiile de bază ale *“Spațiului Administrativ European”*. Semnificativ în acest sens este și art. 1 alin. (2) din Tratatul privind Uniunea Europeană, conform căruia *“Prezentul tratat marchează o nouă etapă în procesul de creare a unei uniuni tot mai profunde între popoarele Europei, în cadrul căreia deciziile se iau cu respectarea deplină a principiului transparenței și cât mai aproape cu putință de cetățeni”*.

Ulterior modificării din anul 2003, Legea nr. 188/1999 prevedea că *“în funcțiile de prefect și subprefect pot fi numite persoane care îndeplinesc condițiile pentru a fi numite ca înalți funcționari publici, începând cu anul 2006, în mod eșalonat, pe baza hotărârii de Guvern”*, dovadă că această transformare nu a fost concepută ca un proces mecanic și formal, legea impunând ca persoanele respective să întrunească mai întâi condițiile pentru a deveni înalți funcționari publici, apoi să susțină un concurs de recrutare, iar la final să fie numiți în funcții, în mod eșalonat, pe măsura organizării și promovării examenelor respective. Mai mult decât atât, prefectilor și subprefecților li s-a interzis să facă parte din partide politice sau din organizații cărora le este aplicabil un regim juridic similar, sub sancțiunea destituirii din funcția publică, măsură care a fost păstrată până în prezent.

Învederăm că această modificare a Legii nr. 188/1999 a fost una dintre condițiile pe care țara noastră a trebuit să le îndeplinească pentru închiderea capitolului de negociere *“Reforma Administrației Publice”* din documentul de poziție comună România – Uniunea Europeană, care a stat la baza Tratatului de Aderare. Prin această măsură, România a garantat Uniunii Europene faptul că, prin reprezentanții Guvernului în teritoriu, controlul de legalitate este exercitat de către profesioniști, neutri din punct de vedere politic, asigurându-se astfel conformitatea cu legislația comunitară asupra actelor emise de autoritățile administrației publice locale.

Cu toate acestea, art. 250 și art. 396 din Legea privind Codul Administrativ al României elimină prefectul și subprefectul din categoria înalților funcționari publici și le transformă în funcții de demnitate publică, ceea ce contravine pozițiilor exprimate de Comisia Europeană și angajamentelor asumate de România în perioada de preaderare. Chiar

dacă art. 251 alin. (3) menține printre condițiile de numire în funcția de prefect sau subprefect absolvirea unor programe de formare specializată organizate de Institutul Național de Administrație, art. 251 alin. (5) introduce două derogări majore care deschid calea desemnării în aceste funcții a unor neprofesioniști afiliați politic.

Astfel, prima derogare permite numirea în funcția de prefect sau subprefect a oricărei persoane fără studii de specialitate care îndeplinește celelalte criterii de eligibilitate, sub condiția absolvirii unor asemenea programe de formare în termen de 2 ani, ceea ce va permite ca cel puțin pentru această perioadă funcțiile respective să fie exercitate de neprofesioniști, cu posibilitatea ca alți neprofesioniști să le ia locul pentru încă 2 ani, dacă primii nu promovează examenele până la expirarea termenului, fapt care va afecta nu numai calitatea și eficiența serviciului public, ci și stabilitatea prefecturilor și subprefecturilor în funcție, cu consecințe nefaste asupra previzibilității.

În ceea ce privește a doua derogare, aceasta permite numirea în funcția de prefect sau subprefect a oricărui parlamentar care a ocupat funcția de deputat sau senator pentru cel puțin un mandat întreg, fără condiția absolvirii anterioare sau ulterioare a studiilor de specialitate necesare, ceea ce nu doar că va permite exercitarea funcțiilor respective de politicieni neinstruiți corespunzător, dar reprezintă totodată un privilegiu nejustificat în raport cu persoanele care îndeplinesc toate condițiile de eligibilitate prevăzute la art. 251 alin. (3), ceea ce contravine art. 16 alin. (1) din Constituție privind egalitatea cetățenilor în fața legii.

Astfel, împrejurarea că anumite persoane au făcut parte din Parlamentul României nu se poate constitui într-un avantaj legitim pentru ocuparea funcției de prefect sau subprefect, având în vedere că funcția de deputat sau senator nu reprezintă o profesie propriu-zisă, iar exercitarea acesteia nu este de natură să confere titularilor setul de cunoștințe tehnice pe care programele de formare specializată organizate de Institutul Național de Administrație îl furnizează absolvenților. Mai mult decât atât, este de așteptat ca efectul acestei măsuri să fie desemnarea cu prioritate a foștilor parlamentari în funcții de prefect și subprefect, pe criterii strict politice, în detrimentul cetățenilor care dispun de pregătirea necesară asigurării unui serviciu public profesionist, eficient și transparent, dar care nu au fost deputați sau senatori.

4. ART. 255 CONTRAVINE ART. 123 ALIN. (5) DIN CONSTITUȚIE

Potrivit art. 123 alin. (5) din Constituție, *“Prefectul poate ataca, în fața instanței de contencios administrativ, un act al consiliului județean, al celui local sau al primarului, în cazul în care consideră actul ilegal. Actul atacat este suspendat de drept”*.

Art. 255 din Legea privind Codul Administrativ al României transpune aceste dispoziții într-o formă asemănătoare, prevăzând că *“(1) Prefectul verifică legalitatea actelor administrative ale consiliului județean, ale consiliului local și ale primarului. (2) Prefectul poate ataca actele autorităților prevăzute la alin. (1) pe care le consideră ilegale, în fața instanței competente, în condițiile legii contenciosului administrativ”*.

Prin textul normativ criticat se ignoră însă faptul că prin legislația primară a fost instituită și funcția de președinte al consiliului județean, pe lângă cele trei autorități ale administrației publice prevăzute la art. 121 alin. (1) și art. 122 alin. (1) din Constituție, respectiv primarii, consiliile locale și consiliile județene. Conform Legii administrației publice locale nr. 215/2001, președintele consiliului județean este un organ executiv care reprezintă județul în justiție, convoacă consiliul județean la ședințe, semnează hotărârile adoptate, asigură la nivelul județului aplicarea și respectarea Constituției, a legilor, a ordonanțelor și hotărârilor Guvernului, a celorlalte acte normative, precum și a ordinii publice, verifică legalitatea actelor administrative ale consiliului județean, ale consiliilor locale și ale primarilor, conduce aparatul de specialitate al consiliului județean, emite dispoziții cu caracter individual sau normativ, întocmește proiectul bugetului județului și contul de încheiere a exercițiului bugetar, etc..

Astfel cum am arătat anterior, având în vedere că funcția de președinte al consiliului județean nu este consacrată prin Legea fundamentală, atribuțiile aferente acestei funcții se subsumează atribuțiilor consiliului județean în ansamblul său, motiv pentru care prefectul trebuie să fie abilitat să verifice legalitatea și, după caz, să atace la instanța de contencios administrativ inclusiv actele administrative emise de președinții de consilii județene.

De altfel, menționăm că prin art. 26 din Legea nr. 340/2004 privind prefectul și instituția prefectului, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 181/2006, prefectului i-a fost recunoscută în mod expres această prerogativă, după cum urmează: *„În exercitarea atribuției cu privire la verificarea legalității actelor administrative ale consiliului județean, **ale președintelui consiliului județean, ale consiliului local sau ale primarului, prefectul, cu cel***

puțin 10 zile înaintea introducerii acțiunii în contenciosul administrativ, va solicita autorităților care au emis actul, cu motivarea necesară, reanalizarea actului socotit nelegal, în vederea modificării sau, după caz, a revocării acestuia". Ulterior, acest text normativ a fost abrogat prin art. IV alin. (2) din Legea nr. 262/2007 pentru modificarea și completarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004.

5. ART. 280 ȘI ART. 630² CONTRAVIN ART. 16 ALIN. (1) ȘI (3), ART. 148 ALIN. (2) ȘI (4) ȘI ART. 1 ALIN. (5) DIN CONSTITUȚIE

În prezent, potrivit art. 13 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, serviciile publice deconcentrate ale ministerelor și ale celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale din unitățile administrativ-teritoriale sunt conduse de directori executivi și directori executivi adjuncți care fac parte din categoria funcționarilor publici de conducere, fiind numiți în funcție sub condițiile de a îndeplini criteriile prevăzute la art. 54, de a fi absolvit studii de masterat sau postuniversitare în domeniul administrației publice, managementului ori în specialitatea studiilor necesare exercitării funcției publice, de a avea o vechime de minim 7 ani în specialitatea studiilor necesare exercitării funcției publice, respectiv de a promova un concurs de recrutare organizat de Agenția Națională a Funcționarilor Publici.

Prin art. 280 din Legea privind Codul Administrativ al României, funcția de conducător al serviciilor publice deconcentrate este transformată într-o funcție de demnitate publică, urmând a fi ocupată de un „*manager*” numit și eliberat din funcție prin ordin al ministrului de resort sau al conducătorului organului de specialitate al administrației publice centrale competent. Așadar, serviciile publice deconcentrate sunt politizate și încetează să mai fie conduse de profesioniști imparțiali, măsură care contravine art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție, pentru motive similare celor prezentate în legătură cu măsura politizării și deprofesionalizării funcțiilor de prefect și subprefect.

Ca dispoziție tranzitorie, art. 630² prevede că în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a Legii privind Codul Administrativ al României, actualii conducători ai serviciilor publice deconcentrate care au calitatea de funcționari publici vor fi transferați sau mutați definitiv în funcții publice de conducere sau chiar de execuție, ori eliberați din funcție, dacă nu și-au dat acordul pentru transfer sau mutare până la expirarea perioadei. Prin urmare,

profioniștii vor fi retrogradați sau chiar destituiți pentru a fi înlocuiți de neprofioniști numiți în virtutea unor criterii de natură politică, ceea ce contravine prevederilor constituționale conform cărora cetățenii sunt egali în fața legii, iar accesul la funcțiile publice se face „în condițiile legii”, pentru motivele expuse în continuare.

Învedereăm că în anul 2010 legislativul a adoptat o măsură asemănătoare, prin care funcțiile publice de director executiv și director executiv adjunct al serviciilor publice deconcentrate erau desființate și înlocuite cu o categorie de funcții publice nou instituită, cea de director și director adjunct al aceluiași servicii. Prin Decizia nr. 414/2010, Curtea Constituțională a constatat neconstituționalitatea prevederilor respective, reținând în esență că *„Reglementarea analizată instituie o lipsă de egalitate de tratament juridic între persoanele care dețin posturi de conducere la nivelul serviciilor publice deconcentrate și cele care dețin astfel de posturi la nivelul instituției prefectului, al aparatului propriu al autorităților administrației publice locale și al instituțiilor publice subordonate acestora, iar, pe de altă parte, înfrângerea principiului accesului la funcția publică și a celui al stabilității raporturilor de muncă.”*

În motivarea acestei decizi, instanța de contencios constituțional a arătat, pe de o parte, că *„legiuitorul nu a motivat în niciun fel necesitatea desființării unei categorii de funcții publice și înființării unor noi posturi de conducere la nivelul serviciilor publice deconcentrate, introducând astfel o reglementare diferită, fără a exista o motivare temeinică, obiectivă și rațională”*, iar pe de altă parte, că *„pentru eventualii directori executivi sau directori executivi adjuncti în funcție sau reintegrați se afectează atât exercitarea atributelor de funcție publică, cât și încetarea raporturilor de serviciu”*, două dintre cele trei elemente esențiale ale dreptului de acces la funcțiile publice, iar *„în condițiile în care funcția publică trebuie să se bucure de stabilitate, o atare măsură nu poate decât să încalce prevederile art. 16 alin. (3) din Constituție”*.

Mai mult decât atât, Curtea Constituțională a făcut referire la Decizia nr. 1039/2009, prin care s-a statuat că *„unul dintre principiile care stau la baza dreptului la muncă este stabilitatea raporturilor juridice care iau naștere odată cu încheierea contractului individual de muncă, acest principiu decurgând din obligația statului de a crea cadrul legislativ menit să asigure salariaților siguranța și garanția păstrării locului de muncă”*, pentru ca ulterior să concluzioneze în sensul că *„acest considerent de principiu își găsește aplicabilitatea, mutatis*

mutandis, cu atât mai mult în raport cu funcționarii publici”, iar încălcarea sa „are drept rezultat, în mod evident, înfrângerea principiului constituțional al statului de drept prevăzut de art. 1 alin. (3) și a principiului supremației Constituției prevăzut de art. 1 alin. (5) din Constituție”.

Cu toate că prevederile declarate neconstituționale prin Decizia nr. 414/2010 nu sunt identice cu cele criticate prin prezenta sesizare, în sensul că cele dintâi vizau desființarea unor funcții publice și înlocuirea acestora cu alte funcții publice, iar cele din urmă vizează desființarea unor funcții publice și înlocuirea acestora cu funcții de demnitate publică, concluziile Curții Constituționale rămân pe deplin aplicabile, *mutatis mutandis*, în speța de față, având în vedere cel puțin următoarele considerente:

- această măsură afectează exclusiv persoanele care dețin posturi de conducere la nivelul serviciilor publice deconcentrate, nu și pe cele care dețin astfel de posturi la nivelul instituției prefectului, al aparatului propriu al autorităților administrației publice locale și al instituțiilor publice subordonate acestora, ceea ce instituie o lipsă de egalitate de tratament juridic care nu poate fi justificată în mod temeinic, obiectiv și rațional;
- această măsură contravine principiului accesului la funcția publică și celui al stabilității raporturilor de muncă, deoarece conduce la transferarea și/sau mutarea definitivă a unor funcționari publici de conducere în funcții publice de execuție, ori chiar la eliberarea din funcție a acestora, din alte motive și în alte condiții decât cele prevăzute în Partea a VI-a din Legea privind Codul Administrativ al României; astfel, potrivit art. 504, transferul se poate face numai în interesul serviciului, cu acordul funcționarului public, sau la cererea acestuia, în timp ce mutarea definitivă, conform art. 505, se poate face prin dispoziția conducătorului autorității ori instituției publice în care își desfășoară activitatea funcționarul public, cu acordul acestuia, sau la solicitarea justificată a funcționarului public; în mod similar, eliberarea din funcția publică, reglementată prin art. 517, poate fi dispusă în cu totul alte situații decât cea prevăzută la art. 630²;
- funcționarii publici care au fost promovați în funcții publice de conducere pe criterii de merit ajung în situația retrogradării în funcții publice de execuție sau a încetării raporturilor de serviciu din motive care nu le sunt imputabile, în baza unei legi menite să facă loc unor persoane neinstruite, numite pe criterii politice.

Nu în ultimul rând, art. 280 și art. 630² încalcă și principiul calității legii, care nu este enunțat în mod expres prin Constituție, însă a fost recunoscut și consacrat prin jurisprudența Curții Constituționale, care a stabilit că originea acestuia se regăsește în art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, potrivit căruia *“În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”*.

La modul general, s-a considerat că legea trebuie să îndeplinească anumite cerințe de claritate și previzibilitate pentru a putea fi respectată de destinatarii săi, în sensul adaptării corespunzătoare a conduitei de către aceștia. Prin Decizia nr. 473/2013, Curtea Constituțională a statuat, de principiu, că *“orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat; astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate - care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist - să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat. Desigur, poate să fie dificil să se redacteze legi de o precizie totală și o anumită suplețe poate chiar să se dovedească de dorit, suplețe care nu trebuie să afecteze însă previzibilitatea legii.”*

În speță, cele două articole nu sunt corelate cu art. 397 alin. (1) lit. e) și f) din Legea privind Codul Administrativ al României, care încă prevede că directorii executivi și directorii executivi adjuncți din cadrul serviciilor publice deconcentrate fac parte din categoria funcționarilor publici de conducere. În aceste condiții, statutul de funcționar public sau de demnitar și implicit regimul juridic aplicabil viitorilor conducători ai serviciilor deconcentrate, care vor fi numiți pe criterii politice, rămâne sub semnul incertitudinii.

6. ART. 139 ALIN. (3) LIT. G) CONTRAVINE ART. 136 ALIN. (2) ȘI (4) DIN CONSTITUȚIE

Potrivit art. 136 alin. (2) și (4) din Constituție, *„Proprietatea publică este garantată și ocrotită prin lege și aparține statului sau unităților administrativ-teritoriale. (...) Bunurile proprietate publică sunt inalienabile. În condițiile legii organice, ele pot fi date în administrare regiilor autonome ori instituțiilor publice sau pot fi concesionate ori închiriate; de asemenea, ele pot fi date în folosință gratuită instituțiilor de utilitate publică.”*

În aplicarea acestor prevederi constituționale, care consacră obligația statului de a emite legi prin care să ocrotească proprietatea publică, indiferent de titular și inclusiv sub aspectul reglementării modului prin care bunurile care fac obiectul proprietății publice pot fi date în administrare, concesiune, închiriere sau folosință gratuită, art. 45 alin. (3) din Legea administrației locale nr. 215/2001 prevede că *“Hotărârile privind patrimoniul se adoptă cu votul a două treimi din numărul total al consilierilor locali în funcție”*.

Motivul pentru care legiuitorul a prevăzut această excepție de la regula adoptării hotărârilor de consiliu local cu votul majorității consilierilor locali în funcție (50% + 1) este tocmai materializarea la nivelul legislației primare a obligației constituționale care revine statului de a ocroti proprietatea publică prin legile sale naționale. Având în vedere importanța deosebită a patrimoniului unităților administrativ-teritoriale, s-a considerat că hotărârile emise în această privință trebuie adoptate cu condiția întrunirii unui consens mai larg, astfel încât în procesul decizional să nu fie implicate doar partidele majoritare, aflate la putere, ci și (cel puțin) o parte a partidelor minoritare, aflate în opoziție, ca o garanție a faptului că măsurile dispuse sunt benefice și servesc intereselor unui spectru cât mai larg al cetățenilor.

Cu toate acestea, conform art. 139 alin. (3) lit. g) din Legea privind Codul Administrativ al României, *“Se adoptă cu majoritatea absolută prevăzută la art. 5 lit. kk) a consilierilor locali în funcție următoarele hotărâri ale consiliului local: (...) hotărârile privind administrarea patrimoniului”*, iar textul la care se face trimitere prevede că *“majoritatea absolută - primul număr natural strict mai mare decât jumătate din totalul membrilor în funcție ai organului colegial”*.

Întrucât prevederile criticate elimină protecția pe care legislația actuală o acordă patrimoniului unităților administrativ-teritoriale și permite partidelor aflate la putere să decidă în mod arbitrar asupra modului de administrare a acestor bunuri, care rămân astfel expuse riscului afectării în slujba unor interese partinice, contrar celor generale ale comunităților locale, considerăm că acestea încalcă în mod vădit art. 136 alin. (2) și (4) din Constituție.

7. ART. 94 ALIN. (1) ȘI (2) ȘI ART. 195 ALIN. (2) ȘI (3) CONTRAVIN ART. 123 ALIN. (2) DIN CONSTITUȚIE

Conform art. 120 alin. (2) din Constituție, *„În unitățile administrativ-teritoriale în care cetățenii aparținând unei minorități naționale au o pondere semnificativă se asigură folosirea limbii minorității naționale respective în scris și oral în relațiile cu autoritățile administrației publice locale și cu serviciile publice deconcentrate, în condițiile prevăzute de legea organică”*.

Conform art. 94 alin. (1) din Legea privind Codul Administrativ al României, *„În unitățile/subdiviziunile administrativ-teritoriale, în care cetățenii aparținând minorităților naționale au o pondere de peste 20% din numărul locuitorilor, autoritățile administrației publice locale, **instituțiile publice aflate în subordinea acestora, organismele prestatoare de servicii publice și de utilitate publică de interes local sau județean, precum și prefecturile, serviciile publice deconcentrate, au obligația să asigure în raporturile cu aceștia folosirea limbii minorității naționale respective, în conformitate cu prevederile Constituției, ale prezentului Cod și ale tratatelor internaționale la care România este parte”***.

Textul de lege criticat impune obligativitatea folosirii limbilor materne ale minorităților naționale nu doar autorităților administrației publice locale și serviciilor publice deconcentrate, enumerate limitativ de Legea fundamentală, ci și instituțiilor publice aflate în subordine, organismelor prestatoare de servicii publice și de utilitate publică de interes local sau județean, precum și prefecturilor, ceea ce contravine art. 120 alin. (2) din Constituție.

Conform art. 94, alin. (2) din Legea privind Codul Administrativ al României, *„Autoritățile și instituțiile publice, precum și celelalte entități juridice prevăzute la alin. (1), prin hotărârea organelor lor deliberative sau după caz, organelor de conducere pot decide asigurarea folosirii limbii minorităților naționale în unitățile administrativ-teritoriale în care cetățenii aparținând minorităților naționale nu ating ponderea prevăzută la alin. (1)”*.

În acord cu Carta Europeană a Limbilor Regionale sau Minoritare, Constituția reglementează dreptul de utilizare a limbii minoritare sau regionale numai în raport de

existența în cadrul unei UAT a unei ponderi semnificative a cetățenilor aparținând unei minorități naționale.

Textul de lege criticat nesocotește obligația constituțională a existenței unei ponderi semnificative ca premisa a folosirii limbii materne a persoanelor aparținând unei minorități naționale în relația cu autoritățile publice, pragul de 20% devenind optional, iar nesocotirea lui este lăsată la arbitriul organelor deliberative sau chiar a unei singure persoane în cadrul instituțiilor sau autorităților cu conducere unipersonala.

Totodată, prin generalizarea folosirii limbii materne a persoanelor aparținând minorităților naționale, la nivel național, după bunul plac al conducătorilor autorităților și instituțiilor publice, trecători în funcții, sub limita constituțională definite ca pondere semnificativă, este afectat însăși caracterul de limbă oficială a limbii române.

Nu în ultimul rând, prevederea normativă este redactată defectuos, putându-se înțelege că în afara entităților juridice prevăzute la alin. (1) orice autoritate și instituție publică, inclusiv din administrația publică centrală, poate decide prin organul de conducere folosirea uneia sau mai multor limbi minoritare.

Conform art. 195 alin. (2) și (3) din Legea privind Codul Administrativ al României, *„(2) În unitățile administrativ-teritoriale în care cetățenii aparținând unei minorități naționale au o pondere de peste 20% din numărul locuitorilor, în raporturile lor cu autoritățile administrației publice locale și entitățile prevăzute la art. 94 alin. (1), cu aparatul de specialitate și organele subordonate acestora, aceștia se pot adresa, oral sau în scris, și în limba minorității naționale respective și primesc răspunsul atât în limba română, cât și în limba minorității naționale respective. (3) În scopul exercitării dreptului prevăzut la alin.(2), autoritățile publice și entitățile prevăzute la art. 94 alin. (1) au obligația să pună la dispoziția cetățenilor aparținând unei minorități naționale formulare și texte administrative de uz curent și în limba lor maternă”.*

Textul de lege criticat este neconstituțional atât pentru argumentele prezentate anterior, dar și pentru că afectează caracterul oficial al limbii române, prin faptul că:

- Actele oficiale se întocmesc în limba oficială. Înscrisul în limba maternă a persoanelor aparținând minorităților naționale trebuie să aibă din punct de vedere al regimului juridic doar caracter de traducere. În caz contrar, avem două acte oficiale în două limbi, ceea ce conferă, contrar Constituției, caracter de limbă oficială limbii minoritare.
- Aceleași argumente subzistă și în cazul formularelor reglementate prin art. 3. În situația în care se folosește un formular unic, atunci măsura de reglementat prin Codul administrativ pentru a nu se aduce atingere limbii oficiale, ar fi fost aceea ca înscrierile în formular în limba minorității naționale să aibă dimensiuni mai mici și caractere italice, conform practicii celorlalte state care acceptă asemenea formulare. În acest fel se protejează caracterul constituțional de unică limbă oficială a limbii române, în acord și cu preambulul Cărții europene a limbilor regionale sau minoritare, potrivit căreia protecția și încurajarea limbilor regionale sau minoritare nu trebuie să se facă în detrimentul limbilor oficiale și a necesității de a le însuși; (Subliniind valoarea interculturalității și a plurilingvismului și considerând că protecția și încurajarea limbilor regionale sau minoritare nu trebuie să se facă în detrimentul limbilor oficiale și a necesității de a le însuși);

8. ART. 253 LIT. A) CONTRAVINE ART. 123 ALIN. (2) DIN CONSTITUȚIE

Potrivit art. 132 alin. (2) din Constituție, „*Prefectul este reprezentantul Guvernului pe plan local și conduce serviciile publice deconcentrate ale ministerelor și ale celorlalte organe ale administrației publice centrale din unitățile administrativ-teritoriale*”.

Conform art. 253 lit. a) din Legea privind Codul Administrativ al României, prefectul „*asigură **monitorizarea** aplicării unitare și respectării Constituției, a legilor, a ordonanțelor și a hotărârilor Guvernului, precum și a celorlalte acte normative de către autoritățile administrației publice locale și serviciile publice deconcentrate, la nivelul județului, respectiv al Municipiului București*”.

Textul de lege criticat goleşte de conținut și lipsește de calitate procesuală activă prefectul, în orice altă situație de nelegalitate decât adoptarea unui act administrativ nelegal. Spre deosebire de simpla monitorizare, asigurarea aplicării și respectării legilor, a

ordonanțelor și a hotărârilor Guvernului, a celorlalte acte normative, conferă prefectului calitate procesuală în toate cazurile de omisiune a respectării actelor normative ori aplicare defectuoasă, atunci când aceasta se produce fără adoptarea unui act administrativ. De exemplu, arborarea steagului unui stat străin la sediile autorităților locale, fără adoptarea unui act administrativ în acest sens.

În temeiul competenței generale, prefectii s-au adresat instanțelor de judecată, unde au obținut obligarea autorităților locale la respectarea Legii nr. 75/1994 privind arborarea drapelului României, intonarea imnului național și folosirea sigiliilor cu stema României de către autoritățile și instituțiile publice. Din același considerent, verificarea legalității exclusive la sediul instituțiilor prefectului apare tot ca o limitare constituțională a dreptului și obligației prefectului de a asigura respectarea legislației în vigoare la nivelul autorităților administrației publice locale.

În plus, anumite componente de legalitate a actelor administrative ale autorităților administrației publice locale nu pot fi verificate exclusiv la sediul autorităților emitente, precum corecta înregistrare și evidență a actelor administrative, ori îndeplinirea formalităților procedurale anterioare, concomitente sau ulterioare emiterii/adoptării actului administrativ.

Calitatea procesuală activă pentru asigurarea respectării actelor normative decurge din spiritul constituțional de obligativitate a respectării legii la nivelul administrației publice locale, coroborat cu legitimitatea statului de a reglementa instituția tutelei administrative prin lege organică și de stabilire a unei autorități, și care alta decât reprezentantul guvernului în teritoriu ar putea fi aceasta, care să asigure conduita legală, în acord cu interesul public, a autorităților descentralizate?

În fapt, în calitate de reprezentant al Guvernului și al miniștrilor în teritoriu, prefectul poate și trebuie să asigure verificarea organizării executării și executării în concret a actelor Guvernului și miniștrilor, ca o competență generală ce nu trebuie limitată strict la acte administrative și strict la sediul instituției prefectului, această competență decurge nu atât din prevederile constituționale referitoare explicit la prefect, cât din ansamblul prevederilor constituționale privind organizarea și funcționarea administrației publice.

Nu în ultimul rând, veghind la aplicarea programului de guvernare, în fapt, prefectul trebuie să supervizeze și să aibă pârghii de asigurare a aplicării și respectării actelor normative adoptate de autoritățile legislative și executive, în baza programului de Guvernare.

9. ART. 144 CONTRAVINE ART. 121 ALIN. (1) DIN CONSTITUȚIE

Conform art. 121 alin. (1) din Constituție, *„Autoritățile administrației publice, prin care se realizează autonomia locală în comune și în orașe, sunt consiliile locale alese și primarii aleși, în condițiile legii”*.

Potrivit art. 144 din Legea privind Codul Administrativ al României, *„În cazul dizolvării consiliului local în condițiile art. 143 alin. (1) lit. a) și b), acesta se reconstituie din membrii supleanți, convocarea consilierilor supleanți validați fiind făcută de către prefect. (2) Ședința de reconstituire este legal întrunită dacă la aceasta participă un număr de membri supleanți validați mai mare decât jumătate plus unu din numărul total al consilierilor din consiliul local respectiv. (3) Prevederile art. 114-123 se aplică corespunzător.”*

Textul de lege criticat este neconstituțional, deoarece autoritățile administrației publice locale, respectiv primarii, consiliile locale și consiliile județene, nu se pot constitui altfel decât prin alegeri, ipoteza reconstituirii prin alte modalități fiind exclusă prin Legea fundamentală.

**PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR**

Grupul Parlamentar al Partidului Uniunea Salvați România

**Către:
SECRETARIATUL GENERAL AL CAMEREI DEPUTAȚILOR
Doamnei Silvia-Claudia Mihalcea**

Doamnă Secretar General,

În temeiul art. 146 lit. a) din Constituția României și art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale a României, republicată, cu modificările și completările ulterioare, vă depunem alăturat sesizarea de neconstituționalitate a Legii privind Codul Administrativ al României (PL-x nr. 369/2018), solicitându-vă să o înaintați Curții Constituționale a României, în ziua depunerii.

Cu stimă,
**Lider Grup USR Camera Deputaților,
Claudiu-Iulius-Gavril Năsui**